

chybnosti o správnosti tohoto úsudku nelze odstraniti ani dotazem na ministra spravedlnosti podle § 271 c. ř. s.; neboť podle tohoto místa zákona může býti vyžádáno zakročení ministra spravedlnosti jen za účelem zjištění právních pravidel, nikoliv však za účelem zjištění správnosti právního úsudku. Jde jen o výklad právních pravidel tu v úvahu přicházejících a ten si musí učiniti soud sám na základě okolností zjištěných.

V této příčině dovodil správně již soud první stolice, že jediným podkladem pro řešení sporné otázky jsou podmínky brémské bursy na bavlenu v Brémách, jež byly platné v době sjednání smluv, rekursní soud pak správně rozpoznal, že se poslední (šestnáctý) odstavec § 11 podmínek, jehož se žalovaná dovolává, této otázky vůbec netýká. Přichází proto v úvahu jen § 9 podmínek, který ustanovuje v prvním odstavci, že o všech sporech rozhoduje rozhodčí soud brémské bursy, v druhém odstavci pak, že, vyskytnou-li se v rozepři právnícké otázky nebo je-li nutno provést důkazy, může se představenstvo brémské bursy — jakž se stalo i v souzeném případě — k návrhu jedné ze stran usnésti, že rozepře má býti rozhodnuta řádnými soudy. Právě-li však § 9 prostě, že rozepře může býti odkázána na řádný soud, aniž se zmiňuje o místní příslušnosti tohoto soudu, nelze o tom pochybovati, že jím míní soud, který by byl věcně i místně příslušný, kdyby se strany nebyly smluvně podrobily příslušnosti rozhodčího soudu brémské bursy podle § 9 uvedených podmínek a jímž jest v souzeném případě bez pochyby dovolaný soud v Praze jako obecný soud žalované.

Námítka místní nepřislušnosti dovolaného soudu jest tedy zřejmě bezdůvodná, ježto si však do zrušovacího usnesení rekursního soudu stěžovala jen žalovaná, domáhajíc se obnovení usnesení prvního soudu, jímž námitce bylo vyhověno, to se však nemůže státi pro bezdůvodnost námítky, nejvyšší soud pak na dovolací rekurs žalované nemůže učiniti výrok v její neprospěch, nebylo lze ve věci ihned rozhodnouti a nezbylo, než zrušiti v tomto směru usnesení rekursního soudu z důvodů zde naznačených a uložit tomuto soudu, by o rekursu žalující strany znovu rozhodl, řídě se tím, co bylo vyloženo nejvyšším soudem.

Čís. 10325.

Při kupní smlouvě nenastupuje cena obvyklá, nebyla-li stanovena přesná cena. Není třeba, by byla předem určena číslice kupní ceny, k platnosti kupní smlouvy stačí i určitelnost kupní ceny podle pevného měřítka ujednaného stranami.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1930, Rv I 1581/29).

Zalobce domáhal se na žalovaném zaplacení 600 Kč za prodané sedlo. Procesní soud první stolice přisoudil žalobci 397 Kč, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Žaloba směřuje k zaplacení kupní ceny za sedlo prodané žalobcem žalovanému. Pokud se týče ujednání určité ceny (§ 1055, 1056 obč. zák.), uvádí napadený roz-

sudek, že nelze za to míti, že došlo ke kupní smlouvě ve smyslu § 1053 obč. zák., poněvadž není prokázáno, že byla ujednána určitá kupní cena. Odvolací soud opakoval důkaz výsledkem stran a zjistil na jeho základě, že skutečně mezi stranami určitá cena kupní vyjednána nebyla. Opírá toto zjištění o výpověď žalovaného jako strany, který se vši určitostí potvrdil, že žalobce jmenoval mu přes opětovný jeho dotaz cenu prodejní, načež mu žalovaný odvětil, že jest mu tato cena 600 Kč příliš vysokou, že mu tolik nedá, dále, že se žalobce při tom o 500 Kč nezminil, nýbrž že tato částka byla jmenována teprve na soudě. Odvolací soud připojil se k této výpovědi a zjistil na jejím základě, jak uvedeno, to tím spíše, ana výpověď žalobce v tomto bodu nevyzněla určitě, ježto žalobce jako strana slyšen uvedl, že myslí, že žalovanému řekl prodejní cenu 600 Kč již při prvním rozhovoru. Žalobce nebyl tedy s to, by s určitostí potvrdil, že došlo k ujednání tržové ceny, a nejen soud prvního stádu, nýbrž ani odvolací soud nemohl zjistiti, že buď již při první rozmluvě neb aspoň později na ulici došlo v tom směru k dohodě, nýbrž zjišťuje, že určitá kupní cena za sedlo vůbec nebyla smluvna, nanejmenší ani při poslední rozmluvě žalobce se žalovaným. To potvrzuje také obsah korespondence, v níž o určité tržové ceně není zmínky. Z toho vyplývá, že k sjednání smlouvy tržové ohledně sedla mezi stranami nedošlo, poněvadž určitá cena tržová nebo cena, již bylo by lze určit, nebyla smluvna a poněvadž žalovaný odmítl později tržovou cenu jemu dodatečně žalobcem sdělenou platiti, ana se mu zdála příliš vysokou. K uzavření tržové smlouvy mlčky rovněž nedošlo, ježto ustanovení § 863 obč. zák. o přijetí nabídky mlčky v souzeném případě použití nelze. Přesto první soudce, poukazuje k § 878 obč. zák., uznal právem, že žalovaný jest povinen sedlo si ponechati a zaň zaplatiti cenu, jak ji soud určil. K tomu však první soudce nebyl oprávněn vzhledem ku znění žaloby, poněvadž přisuzuje žalobci něco z důvodu, ze kterého nebylo žalováno, odškodnění na místě zažalované kupní ceny, ačkoliv na druhé straně uznává, že hotová tržová smlouva uzavřena nebyla. Právní posouzení prvního stádu jest tudíž pochybené.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po právní stránce souhlasí dovolací soud s právním posouzením odvolacího soudu, že nedošlo v souzeném případě k sjednání tržové smlouvy pro nedostatek shodného projevu vůle stran o ceně tržové (§§ 1053 a 1054 obč. zák.) a odkazuje dovolatele na důvody napadeného rozsudku, jež nebyly vyvráceny vývody dovolání.

Neoprávněna jest výtká, že napadený rozsudek jest právně mylný proto, že neodsoudil žalovaného k zaplacení ceny obvyklé, jež prý nastupuje, nebyla-li přesná cena stanovena. Náзор tento odporuje předpisu § 1053 první věta obč. zák., v němž se praví, že se kupní smlouvou dává věc za určitý peníz, a § 1054 obč. zák., jenž stanoví, že tržová cena nesmí býti neurčitá. O tržové smlouvě není o ceně podobného usta-

novení jako při smlouvě služební a o dílo v § 1152 obč. zák. K hotovosti tržové smlouvy jest zapotřebí podle §§ 1053, 1054 obč. zák. srovnalé vůle stran, by věc byla za určitou kupní cenu druhé straně přenechána. Tím není ovšem řečeno, že musí býti předem určena přesně číslice, k platnosti kupní smlouvy stačí i určitelnost ceny tržové podle pevného měřítka stranami ujednaného, jak se také všeobecně uznává a jak jest též stálá praxe nejvyššího soudu (viz na příklad rozhodnutí čis. 2090, 4354 a 4484 sb. n. s.). Poněvadž v souzeném případě jako cena tržová za sedlo nebyla ani mlčky ujednána cena přiměřená, a žalobce sám trval na ceně 600 Kč jako smluvené a tedy cenu přiměřenou nežádal, nestala se tržová smlouva skutkem (§ 869 obč. zák.). Mylný jest i názor dovolatelův, že odvolací soud měl, nebyla-li ujednána určitá cena, přiznati žalobci odškodnění ve výši přiměřené hodnoty. Tohoto nároku se žalobce nedomáhal v žalobě, nýbrž žádal výslovně jen 600 Kč jako ujednanou cenu za prodané sedlo. Nepochybil tudíž odvolací soud, zamítнув žalobu.

Čís. 10326.

Najato-li skladiště k užívání »podle potřeby«, jest posuzovati míru užívání podle potřeby nájemcovy v čase uzavření smlouvy; nájemce není oprávněn používatí skladiště za garáž pro automobil, jehož v době uzavření smlouvy ještě neměl.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1930, Rv I 1614/29.)

Podle smlouvy s majiteli domu, manželi M-ovými, byl žalovaný oprávněn užívatí skladiště, jež si postavil na svůj náklad, bezplatně »k účelům dle své potřeby«. Žalovaný si zřídil napotom ve skladišti autogaráž bez svolení pronajímatelů. Od manželů M-ových koupili napotom dům žalobci, kteří se domáhali žalobou, o niž tu jde, na žalovaném, by byl uznán povinným automobil, uschovaný ve skladišti, odstraniti a v budoucnosti upustiti od každého použití skladiště za automobilovou garáž. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Předně bylo zkoumati, zda předchůdci žalobců ve vlastnictví domu, manželé Emil a Marie M-ovi, povolili žalovanému přestavbu neb adaptaci skladiště na garáž a zda mu vůbec dovolili, by ve skladišti uschoval automobil, v druhé řadě pak bylo zkoumati, zda žalobci B-ovi převzali jako kupitelé domu od manželů M-ových povinnost trpěti, by žalovaný používal skladiště za garáž pro automobil. Na základě smlouvy ze dne